

בסודיות מוחלטת נכנע השבוע "גאל מוסינזון לג'ודי שבפל

חסימה משלם כסף

הבימה — באמצעים חומריים מאד — להציג את המחזבל המביש. התקרב מועדו של כספי להגיש כתב הגנה. הוא דחה את הדבר עד הרגע האחרון. בעקבות ההגנה יכלה תביעת לדרוש ממוסינזון תשובות בשבועה על שאלונים ארוכים ומפורטים, מן הסוג שהפנו בשעתו את הזקורים לפרשת עמוס בן גוריון. לייגאל לא נשאר זמן רב לפעולה. הוא כבר הוזמן על-ידי תמיר לחקירת שתיוערב בשלב מוקדם. חקירה שהתירה ממנה יותר מכל. הוא חיפש עוגן-הצלה.

באותם הימים הופיע בארץ איש שהיה עד לפרשה מראשיתה. בשהותו באמריקה נתמך מוסינזון על-ידי הלל ("פיטר ברגסון") קוק, היושב מזה כמה שנים בארצות-הברית והתעשר שם בעסקי נפט. ייגאל הכיר לו אז גם את ג'ודי, כארוסתו וכאשתו לעתיד. עתה, משהגיע קוק לביקור קצר בארץ, ניצל ייגאל את ההזדמנות להשתמש בו כמפטר. בחודשי-החורף התנהל המשא-והמתן. מוסינזון היה מוכן לשלם את הכסף כדי להוציא את ראשו מן העניבה המשפטית. אולם הוא ביקש לעשות זאת מבלי להודות שאמנם מגיע ממנו כסף. כי הודאה כזאת הייתה הופכת אותו בפעם המאה לשקרן מועד, נוכח טענתו הקודמת שהתביעה כולה בויימה על-ידי אבנרי ותמיר.

מיכאל כספי המציא פתרון מתחכם: מרי סינזון לא יודה בחובו לג'ודי, אלא יחתום על מיסמך שיאשר כי הכסף מגיע לבן דודה, בצלאל שץ, בן משפחת האמנים הירושלמית. גם העיסקה עצמה היתה צריכה להיעשות בין שני פרקליטים חדשים, שאינם מייצגים רשמית את ג'ודי ואת ייגאל. צורת הכניעה: ייגאל ישלם לג'ודי 17 אלף ל"י, תוך כמה שבועות. להבטחת ה"חוב הוטלה משכנתא, לזכותו של שץ, על הבית שקנה ייגאל ברחוב יחזקאל בתל-אביב מכספה של ג'ודי. היה זה טכסיס מגוחך, כי שץ לא הכיר את ייגאל כלל. מעולם לא נתן לו פרוטה.

סוד הדולארים המוכרחים

תנאי של ייגאל היה כי כל העניין ייעשה בסוד מוחלט בהחלט, מבלי שדבר יודע ברבים. על ג'ודי היה לתת הודאה סתמית לפרקליטה לבטל את המשפט, כך שהיה מתקבל כלפי חוץ הרושם כי ייגאל ניצח בצחון מזהיר, וכי אמנם לא

של 30 אלף לירות. היה ברור כי יהיה קשה להשיג את הסכום המלא מבית-המשפט, מ"אחר שכלל פריטים שקשה היה להוכיח את ערכם, כגון מורת הסבל האנושי. אך ג'ודי לא היתה מוכנה לשכוח נזיקה והוצאותיה. הגשת התביעה ירדה על מוסינזון כרעם ביום בהיר. עד הרגע האחרון לא האמין שאיש יעז לקום נגד האדם אשר ראשיה ממשלה חפץ ביקרו. לכתב ידיעות אחרונות, שארכ לו בדרכו, אמר בשחצנות: "זה ביום של תמיר ואבנרי שרוצים להרוס אותי! כתוב שרוצים לזרוק אותי לכלבים!"

אחרי שבשש נסיונו הפעיל לחץ על מערכת ידיעות אחרונות כדי להשתיק את הפרשה כולה, שלח מוסינזון קומניקאט לכל העתונות, בו השמיץ קשות את הצעיר שהעלה חשבונה חי במשך שנתיים, ושזה עתה המירה באחרת. כן טען כי ג'ודי משמשת מכשיר בידי שמואל תמיר ואורי אבנרי, הרוצים להרוס אותו. אף עתון לא הסכים לפרסם דברי הבל אלה, מלבד דרום לט פוסט המפאיי, שפירסם במלואם, ו"הארץ, שהשמיט מתוכם את שמו של תמיר, הדגיש את שמו של אבנרי. אפילו דבר התבייש לפרסם.

מוצא אמנותי

מוסינזון נבחר. הוא רץ לעורך-הדין מיכאל כספי, יריבו החתיק של תמיר, הטיל את ניהול המשפט עליו. היה נדמה כי שוב ייערך משפט-ראויה גדול, שירתק את הציבור במשך כמה שבועות. יעמיד בצל אפילו את משפט עמוס בן-גוריון.

אולם סיכוי זה עורר חששות קודרים מאד במקום אחד בארץ, שאינו מתלהב לסנסציות מסוג זה: מרכז מפא"י. הפירסום הגדול של הפרשה, ביחוד מעל עמודי העולם הזה (1068), העמיד את הצעיר בור על העלל המחפיר שנעשה לצעירה זרה וחסרת-ישע. התגובה הציבורית היתה אחידה ומוחצת. היה ברור כי במהלך המשפט יתבררו לא רק פרטי חייו של מחזאי החצר, אלא היו עלולים להיחודע גם פרטים על הצורה בה שוכנע מוסינזון לכתוב את זרוק אותו לכלבים, והצורה בה שוכנעה

אז יצאו ילדי חסימה — "חבורת סוד מוחלט בהחלט" — למלא את שליחותם למען המולדת, לא בוצע מיבצע חשוב בסודיות כה מוחלטת ככניעתו של מ"ח זבלן ייגאל ("זרוק אותה לכלבים") מוסינזון. הכל נעשה במעטה של מחתרת. בסוד כמסו מוחלט בהחלט הסכים מוסינזון לשלם את חובו. כמעט בסוד נחתם כתבי-הכניעה וצורף לתיק. פרט אחד נשאר כמוס: מי נתן לייגאל מוסינזון את הכסף.

קן משפחתי חמים

אשר העביר מוסינזון את אהבתו מג'ודי שפלט, שבאה לארץ כדי להינשא לו, ללידתה דוריס טורוק, היורשת העשירה מאמריקה, נשאר כמה פרטים קטנים שנויים במחלוקת בין הווג המפורק. ג'ודי דרשה בחזרה את הדולארים שניתנו לו בג'ודי, ברומא ובתל-אביב, כדי שיכין לה קן משפחתי חמים ונוח.

בשלב זה הסתכמה דרישתה בסכום צנוע של 9000 דולארים. למעשה היתה מוכנה לחסל את הפרשה הבלתי-ינעמה בסכום קטן עוד יותר, ובלבד שתוכל לצאת במהירות האפשרית מן הארץ ולשכוח את יוצרם של קזבון ואנדוראדו. אילו נתנו לה אז 6000 דולארים, היתה פונה מן הסתם לדרכה. אולם מוסינזון היה בטוח בעצמו. מאחורי ריו עמד, כך נדמה לו, ראש-המשלה בכבוד ובעצמו. בערמומיותו האופיינית, תיאר לעצמו כי מפא"י לא תוכל לזנוח אותו, אחרי שהפכה אותו לסמל המוסרי של הימשטר כולו, ואחרי ששרי ממשלת ישראל ערכו לכבודו הפגנת ראווה בבית הבימה. בעל זרוק אותו לכלבים היה בטוח כי מפא"י לא תזרוק אותו לפח האשפה. לכן סירב להופיע כשהוזמן למשרד-פרקליטה של ג'ודי, כדי להסדיר את העניין בדרכי פשרה. גם פרקליטו של ייגאל לא היה מוכן להציע כל סכום שהוא.

יורק לבור ששתה מתוכו

תה התרגזה אפילו ג'ודי הסובלנית. היא ערכה את תביעותיה מחדש, הרי סיפה את כל הסכומים שביבזה כדי להיכבד, להלביש ולרפא את שיניו של ייגאל מוסינזון, את הנזקים שנגרמו לה על-ידי הפרת הבטחת-הנשואין ואת תמורת סבלה. בסך הכל הגיעה התביעה שהוגשה לסכום

המנצחת 17.000

הנכנע מחירה של שחצנות